

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2912/2021
16.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић председника већа, Споменке Зарић, Јелице Бојанић Керкез, Добриле Страјина и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Самосталног синдиката запослених у пољопривреди, прехранбеној, дуванској индустрији и водопривреди Србије, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Иштван Нађ, адвокат из ..., против туженог Савеза самосталних синдиката Србије, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Дејан Крањчевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2517/2019 од 16.01.2020. године, на седници одржаној 16.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2517/2019 од 16.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2517/2019 од 16.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 11505/17 од 28.01.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 1.762.687,78 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2011. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 235.663,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када су наступили услови за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2517/2019 од 16.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 1.762.687,78 динара са законском затезном каматом почев од 28.07.2017. године до исплате и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је тужени обавезан да тужиоцу на износ од 1.762.687,78 динара исплати законску затезну камату почев од 01.05.2011. године па до 27.07.2017. године, тако што је тужбени захтев у том делу

одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним правноснажном пресудом, у потврђујућем делу, одлучено је о дугу, којом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, нижестепени судови су одлучили применом одговарајућих одредаба материјалног права, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, а ревизијом се не указује на другачије одлуке судова, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради дуга поднета је 28.07.2017. године. Вредност предмета спора побијеног дела је 1.762.687,78 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, при чему вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Врховни касациони суд је, приликом оцене дозвољености ревизије, имао у виду члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али се наведена одредба у конкретном случају не може применити с обзиром да је преиначена првостепена одлука само у делу одлуке о камати као споредном тражењу, у ком случају ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић